

forladt dette, altsaa Tilfælde, som kunde tyde paa, at vedkommende ønskede at gaa bort fra Arbejdet for at vende tilbage til Understøttelsestilstanden. Endelig forelaa der i samme Tidsrum 4 Anmeldelser fra udenforstaaende, mest anonyme. Det drejer sig altsaa i Løbet af disse 4 Maaneder om 68 Anmeldelser om manglende Arbejds-villie, og disse Anmeldelser omfatter i alt 410 Arbejdere. Disse Ting blev naturligvis Genstand for den Undersøgelse, som Hensigten var, og det viste sig, at der for de 226 af de 410 Arbejders Vedkommende ikke havde været Tale om Understøttelses-nydelse efter Arbejdsvægringen, og de falder altsaa bort, idet det er det, det drejer sig om; kun i det Tilfælde, at vedkommende efter at have vægret sig ved at modtage Arbejde eller efter at have forladt det oppebærer sin Understøttelse, er det, at Samfundets Interesse i denne Forbindelse kommer frem. Af de Tilfælde, der bliver tilbage, viser det sig, at 56 Arbejdere allerede i første Instans, altsaa ved Kassens Afgørelse, har faaet Understøttelsesretten fradømt. Her understreges ved dette Forhold det fortræffelige i, hvad jeg før pegede paa, at Kasserne fungerer som Kontrolmidler, idet Inspektøren her kan sige, at i de fleste af de paagældende Tilfælde skete Fradømmelsen allerede i første Instans, ved Kassens egen Afgørelse. Endelig er der 128 Arbejdere, for hvis Vedkommende Understøttelsesretten er anerkendt.

Man har altsaa her at gøre med 68 Anmeldelser, omfattende 410 Arbejdere i 4 Maaneder. Men samtidig oplyser Inspektøren, og det har uhyre stor Interesse, at i den samme Periode, dog kun indenfor 3 Maaneder, er der berettet om 17'841 Arbejdstiltrædelser, som drejer sig om 71'292 Personer. I Virkeligheden staa altsaa over 71'000 Arbejdstiltrædelser overfor 56 Tilfælde af konstateret Arbejdsuvillie. Ned til saa lidt reduceres Forholdet, naar det holdes frem og bliver undersøgt, naar man kommer ind til Sagens virkelige Kærne. Det er det Resultat, som de kontrollerende Organer, Statens Embedskontorer, kommer til, naar den tilstedeværende Arbejdsuvillie skal fastslaaes. Det Tal, der fremkommer — mindre end 1 pro Mille —, er saa lille, at man allerede af den Grund kan slaa fast, at den fremførte offentlige Kritik i meget høj Grad har skudt over Maalet.

Den ærede foregaaende Taler var af den Formening, at der allerede nu burde have foreligget et nyt Forslag paa Grundlag af de Erfaringer, man har indhøstet i den forløbne Tid. Jeg skal ikke foregribe noget med

Hensyn til, hvilke Svar der i den Henseende fra ansvarligt Sted kan gives, men jeg vil dog gerne have Lov til at pege paa, at der her ikke er Tale om et Forhold, som Arbejdsløshedskasserne og enkelte Embedskontorer, Arbejdsløshedsinspektoratet og Arbejdsanvisningen, tumler med alene. Forholdet er det, at baade Arbejdsløshedsinspektoratet og Arbejdsanvisningen har et tilsynsførende, kontrollerende Udvalg, der er sammensat paa den Maade, at baade Arbejdsgivere og Arbejdere er repræsenterede, og vistnok ogsaa saaledes, at alle politiske Anskuelser er repræsenterede, nemlig dels Arbejdsløshedsnævnet og dels Tilsynsraadet for Centralarbejdsanvisningskontoret, og jeg skulde dog mene, at hvis der havde været nogen større Anledning til paa Grundlag af de Erfaringer, der foreligger, at forlade den Lovgivning, der bestaar, og gaa til noget ganske nyt, vilde der fra et af disse Steder være fremkommet Initiativ i saa Henseende. Jeg kan ikke tænke mig, at erfarne og indsigtfulde Arbejdsgivere vilde sidde ledige i Arbejdsløshedsnævnet og i Tilsynsraadet for Arbejdsanvisningen, hvis deres Virksomhed og Erfaringer der gjorde dem det klart, at her var noget galt paa Færde, og at der her trængtes til noget ganske nyt.

Jeg tror derfor heller ikke, det er nogen helt lykkelig Tanke, den ærede foregaaende Taler fremførte, at man her skulde trænge til en Kommission, som, naar nuden bestaaende Lovs Gyldighed forlænges til 31. Oktober, skulde træde sammen for i Mellemtiden at udarbejde noget ganske nyt. Jeg tror, det vilde være at gaa over Aaen for at hente Vand, hvis en saadan Kommission blev nedsat. Jeg tror, vi har det Organ, som i saa Henseende behøves. Hvis man ikke mener at kunne nøjes med Ministeriet og dets Embedskontorer, har man sikkert i Arbejdsløshedsnævnet og i Tilsynsraadet en tilstrækkelig alsidig og indsigtfuld Repræsentation, der kan være til Tjeneste i saa Henseende. Med Hensyn til den Tanke, det ærede Medlem fremsatte, skal jeg for nærværende indskrænke mig til disse Bemærkninger, og jeg skal saa til Slutning sige, at selv om Fakta viser, at Misbrugene, som der kan være Tale om, er forholdsvis meget smaa, at den offentlige Kritik, der har været fremme, i høj Grad har skudt over Maalet, vil jeg være den første til at erkende, at ogsaa disse smaa Misbrug bør forhindres, hvis det er muligt. Jeg er derfor ganske enig med den højtærede Minister og Arbejdsløshedsinspektøren, som fremkommer med den Tanke, at man i Tiden indtil den 31. Oktober skal søge udarbejdet de Lov-